

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β΄

Ἐν Ἀθήναις τῆ 27 Ἰανουαρίου 1894 Πέμπτη

ΑΡΙΘ. 46

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δελφειῶν ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα:

ἐν ἔτος 6 μῆνες 3 μῆνες

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προπληρόντες τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 32 σελίδων.

Τιμὴ φύλλον: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίου: 30 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον

Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρ. Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων. Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΝΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΙΟΦΩΣ

Δ. Ι. Καλογεροπούλου

Ἰσταντο πρὸ τοῦ παραθύρου μὲ τὰ κροσσωτὰ καὶ βαρῆα παραπετάσματα καὶ ἔβλεπον πρὸς τὴν ἐλαφρῶς ριπιζομένην θάλασσαν, τῆς ὁποίας ὁ ἠδύγχος, ὁ ὡς ἐρωτικὸς λυγμὸς φλοίσβος τῶν εἰς τὴν ἀμμώδη παραλίαν—τοῦ ἀγωνιώδους ἔρωτός των βωμὸς καὶ τάφος—σβεννυμένων κυμάτων, ἀόριστος, ἀσθενικὸς, γλυκύτερος ἔφθανε μέχρις αὐτῶν. Καὶ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀνεπαισθήτως ἀνερχόμενον εἰσεχώρει ἀνάμεσα εἰς τοὺς κομψοὺς οἰκίσκους τοῦ Φαλήρου ἀπαλὸν, κοῦφον, ὄνειρῶδες τὸ πρῶτον σκίῳφωσ καὶ πυκνότερον ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐξήπλουτο συγγένον ἐν τῇ φανταστικῇ ἀοριστείᾳ τοῦ τὰ ἐπιπλα, τὰ ἀνά-

κλιντρα, τοὺς σκίμποδας, τὰς τραπέζας, τὰς εἰκόνας, τοὺς ἀκρίβαντας, τὰ κομψοτεχνήματα. Ἐν τῇ γωνίᾳ μόλις διεγράφετο ἀνακεκλιμένη ἢ μορφή τοῦ συνοδοῦ—τοῦ ψυχραίμου ρωμαντικοῦ—καὶ παρ' αὐτὴν ἄφρονος, ἀκίνητος, ἀδρανὴς ἢ τῆς μητρὸς. Ἡ μελαγχολία τῆς ὥρας μὲ πελωρίους κυματισμοὺς εἰσέδυε καὶ ἐξῆπτε τὰ στήθη τοῦ ρωμαντικοῦ, χωρὶς νὰ ταρασσῇ τὰ χεῖλη, νὰ ὑγραίνῃ τὸ ὄμμα, νὰ κινή τὴν κεφαλήν. Ἐφάιστειον παγσοσκεπές.

Ἐκεῖνοι, πρὸ τοῦ παραθύρου—νεῆνις καὶ νέος—συνωμίλουν. Εἶχεν ἡ φωνὴ τῶν τι τὸ τρομῶδες καὶ εὐκόλως συνεχέετο πρὸς τὸν μακροσμένον ψίθυρον τῶν κυμάτων. Κάπου, κάπου ἡ λέξις «ἔρωσ» ἀντήχει ἐντονώτερον, διαυγέστερον ἐν τῇ χλιαρᾷ καὶ σιγηλῇ αἰθούσῃ, πλήττουσα τὸ πυκνούμενον σκίῳφωσ. Καὶ ἀπὸ τῆς τετριμμένην αὐτὴν λέξιν πλείοτερα καὶ μελωδικώτερα ἔλεγον τοῦ στήθους των οἱ ταχεῖς παλμοί, αἱ χεῖρές των αἱ σφιγγόμεναι καὶ διαχετεύουσαι τῆς εὐδαιμονίας τὰ ρεύματα, τοῦ βλέμματός των αἱ ἀστραπαὶ. . . Τὸ σκίῳφωσ, τὸ εὐεργετικὸν, μόνον ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰς ἀπέκρυπτεν.

Ἡ συνομιλία ἐγένετο βαθμηδὸν ἐντονωτέρα. Τὶ κρῖμα! μόνον διὰ λόγους δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ ὥρα. Θὰ παρεδόθησαν ἀκράτητοι εἰς τὴν μέθην των, ἀνύποπτοι, ἀφοβοί, τυφλοί. . .

— Ἀκοῦστε νὰ σὰς εἰπῶ. Ἐγὼ εἶμαι ἀφελὴς, δὲν ξέρω ὑποκρισίας. . .

Καὶ οἱ λόγοι τῆς νεάνιδος ἤκούοντο πλέον, εὐκρινεῖς, κρυστάλλινοι, σαφεῖς. Ἦρχισε τὸν μόνολογον. Ποῖον ἄσμα! Διατὶ νὰ τὸ ψάλλῃ κρυφὰ, δειλὰ, τρεμουλιασμένα καὶ νὰ μὴ τὸ διαλαλήσῃ εἰς στροφὰς περιπαθεῖς, εἰς τόνους λαχταριστοὺς ἀπὸ τῶν ὑψίστων διαβαθμίσεων μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἀποχρώσεων εἰς τὸν κόσμον ὄλον, εἰς τὴν φύσιν πᾶσαν; Δὲν κρύπτουσι τὰ πτηνὰ τὸ ἄσμα των. Καὶ μέσα εἰς τὰ δάση καὶ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν παντοῦ, παντοῦ τὸ ψάλλον. . . Ἔτεινε τὸ οὖς ὁ ρωμαντικὸς.

Φεῦ! δὲν ἦτο ἄσμα.

Δὲν ἔψαλλον. Συνεζήτουν. Ψυχρῶς, ἀκαδημαϊκῶς, ὡς ἀνατόμοι. Περὶ ἔρωτος.

γ'.

Ἡ οἰκτροτέρα τῶν κρυσουργήσεων.

— . . . Θέλω μὰ δὲν μπορῶ. Μικρὴ, μικρὴ μὲ ἔμβασαν ἔς τὰ σαλόνια — μπορεῖ μάλιστα νὰ ἔκαμαν ἄσχημα γι' αὐτὸ, ἀλλὰ ξέρω ἐγὼ μοναχοκόρη. — καὶ ἀπὸ μικρὴ εἶδα κόσμον ἄπειρο νὰ διαβαίνῃ μπρὸς μου, καλοὺς, κακοὺς, ὄραϊοὺς, ἄσχημους, πρακτικοὺς, ὄνειροπόλους, στρατιωτικοὺς, εὐγενεῖς, προστύχους, καλλιτέχνας, σοφοὺς, θερμοκεφάλους, μὰ ὅλοι γιὰ μὲ ὑπῆρξαν τὸ ἴδιο. Κανεῖς, κανεῖς ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμε τὴν παραμικρὰ ἐντύπωσι. Γιατί, δὲν ξέρω. ξέρω ὅμως πῶς δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ. Καταλαβαίνω ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου. Θέλω μὰ δὲν μπορῶ.

Συνεσπάσθη ὁ ρωμαντικὸς καὶ τὰ χεῖλη του ἐλαφρῶς ἀπεχωρίσθησαν ὑπὸ τῆς καταπλήξεως. Ἦτο πλέον νύξ. «Ἐὰν μὴ ὑπῆρχεν ἔρωσ ὁ ἥλιος θὰ ἐσβύνητο».

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ σιγῆς καὶ ἀγωνίας ὡς ἐὰν πάντας συνεῖχε καὶ ἐθάρυνεν ἢ πλημμυρῆσασα σκοτία. Ἐπειτα περιεβλήθησαν οἱ ἐπισκέπται τοὺς χειμερινούς των ἐπενδύτας, ἔλαβον τὰς ράβδους των, ἐχειρέτισαν ἀνευ μειδιάματος καὶ ἀπῆλθον.

Ψυχρὰ νύξ.

Δὲν εἶχον κτελεθῆ καὶ τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος καὶ τὸ παγοσκεπεὺς ἠφαίστειον ἐξερράγη. Λάβρα πικρίας, χολῆς, εἰρωνείας.

— Δύο ὄραις ἐκεῖ μία συζήτησι κουτῆ, ἐλεεινῆ, βλακώδη, χωρὶς νόημα, χωρὶς λόγον, χωρὶς σκοπὸν, ἐναντίον τῆς ὑψίστης ποιήσεως τοῦ ἔρωτος. Θέλω καὶ δὲν μπορῶ, μπορῶ καὶ δὲν θέλω, καὶ ὅταν ἠμποροῦσα δὲν ἠθέλησα καὶ ὅταν θὰ θελήσω δὲν θὰ ἠμπορέσω. αὐτὸ λέγεται ἀντίληψις ἔρωτος, ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα, συστολὴ καὶ διαστολὴ τοῦ παντός . . . Κολοκῦθια. Κουβέντα δύο ὄραις ἐκεῖ, θέλω καὶ δὲν μπορῶ, ποιήσις τῶν νεωτέρων, τῆς φόρμας, τῶν κλαμπουρίων, συμβολικῆ· δὲν μὰς ἀφίνεις καὶ σὺ, βρέ ἀδερφέ» . . .

Ἡ ἀτμάμαξα ψυχρὰ, κρύα, παγερὰ καὶ αὐτή. Συνεσπειρώθη ὁ ρωμαντικὸς εἰς μίαν γωνίαν, ἐσφιχτόκλεισε ἐκ νέου τὰ χεῖλη του καὶ ἐπανέκτησε πλήρη τὴν ἀπάθειαν καὶ τὸ ἀσάφες τῆς ἐκφράσεως.

Ἐκεῖνος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ λικνίσῃ τὰ ὄνειρά του ὑπὸ τὸ κυλίνδισμα τοῦ συρμοῦ καὶ . . . τὸ δάκρυ ἀπεσπάσθη τῶν βλεφάρων του.

Ἐφήμερος.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΘΟΙ

Καὶ οὕτω, παρήλθε καὶ τοῦτο τὸ ἔτος ἐν μαύρῃ, ἀρρήτῳ, φρικτῇ συμφορᾷ, καθ' ἃ ἐγευσάμην πικρίας ἀπλέτως, χωρὶς καὶ νὰ λάμψῃ στιγμαὶα χαρὰ.

Εἰς τέφραν ἐπάτησα πόθων καὶ πάλιν δακρῶν ἐλάσας καὶ θρήνων ὁδὸν, καὶ πᾶσαν ἐλπίδα μου βλέπων αἰθάλην, τοὺς στόνους μου εἶχον πικρὰν ἐπωδὸν.

Τί ἂν εἰς τὸ τέλος, ὡς ἴρις, ἐφάνη μειδιάμα θεῖον ψυχῆς εὐγενοῦς; ἀμείλιχος στρέφει τὸ ἦμαρ ροδάνη πρὸς ὃ ἐνδοιάζει καρδία καὶ νοῦς.

«ὦ! ναί, μὲ φοβίζει τὸ ἄστατον μέλλον· καὶ ἄς μ' ἐνθαρρύνῃ ψυχὴ σταθερὰ· πολλάκις δὲν δύει ἀττήρ ἀντέλλων, συχνὰ μόλις λάμψῃ δὲν σβύν' ἢ χαρὰ;

Ἐγὼ αὐτὸς, οἴμοι! . . . εἰς τέφραν δὲν εἶδον νεότητα, πόθους, καὶ μέλλον κλεινόν; καὶ ἔκτοτε μόνος καὶ ἀνευ ἐλπίδων, ὡς γλαυὸς ἐν σκοτίᾳ δὲν πάσχω θρηνῶν;

Ἐμπρὸς πλὴν ἐν τούτοις . . . ὄρων, ὡς εὐδίδαν, νὰ φθάνης ἐν μέσῳ θεύλης δεινῆς, σοὶ δίδω εὐπίστως ψυχὴν καὶ καρδίαν, ὄραϊά μου φίλη, ψυχὴ εὐγενῆς.

Ἄν ὅμως, ὡς ἄλλη θυγάτηρ τῆς Εὐκας, ἂν ἄστατος, κούρη, δολία φηνῆς· ὦ! τότε, ἄς πύστη νὰ σφύξ' εἰς τὰς φλέβας τὸ αἷμά μου, χάριν ζωῆς ἀλγεινῆς.

Συγγνώμην! συγχώρει, γλυκὲ ἀγγελέ μου, παράφορον μοῦσταν ἰδοῦ, σιωπῶ, μειδιάμα θεῖον, ἀστὴρ πολιέ μου, σφοδρῶς σὲ λατρεύω· πιστῶς σ' ἀγαπῶ.

Αἱ δύο ψυχαὶ μας θὰ γείνωσι μία ὑφ' ἓνα ἐλπίδων καὶ πόθων χρηστῶν. Μετὰ τοῦς τριῶνας θὰ ἔλθῃ εὐδία. . . τὸν πρῶτόν μου λάβε γλυκὴν ἀσπασμόν.

Ἐν Ἀθήναις 31 Δεκεμβρίου 1893.

Φρεαττεὺς

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΙΧΑΛΗΣ

Ἐξῆ πρὸ τεσσάρων περίπου δεκαετηρίδων ἐν Μονεμβασίᾳ πτωχὸς τις οἰκογενειάρχης, ἀλιεὺς τὸ ἐπάγγελμα, ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης, ἐκ μόνης τῆς πολυμόχθου καὶ ριψοκινδύνου ἐργασίας του, προσπαθῶν νὰ ἐξαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του — τῆς συζύγου του Ἐλένης καὶ τοῦ μικροῦ των υἱοῦ Νικολάου.

Ἄν καὶ ἐν χαμηλῷ κοινωνικῷ στρώματι βιωῖ ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης οὐχ ἦττον ἐπεδόθη περὶ τὴν ὅσον οἶόν τε καλλιτέραν τοῦ υἱοῦ του ἀνατροφὴν μετ' ἐπιμελείας καὶ περισσοῦ ζήλου.

Οὕτω διήρχετο τὰς ἡμέρας του ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης ἐξασκῶν τὸ ἐντιμον αὐτοῦ ἐπάγγελμα ὅτε τὴν δαίτην τρικυμιώδους τινὸς ἡμέρας Ἀγγλικὸν περιγητικὸν ἀτμόπλοιον εἰσήρχετο εἰς τὴν λιμένα τῆς Μονεμβασίας, ἵνα ἐλλιμενησθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπομένην τὸ ταξειδίον του, ἀποφεύγον οὕτω πάντα ἐνδεχόμενον νυκτερινὸν κίνδυνον παρὰ τὸν φοβερόν Μαλέαν.

Ἄλλ' ἀτυχῶς τῷ περιεμένετο σκληρὰ ὑποδοχὴ! Προσβαλλόμενον ὑπὸ πελωρίων κυμάτων καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἀντίσχη ἐξώκειλε παρὰ τὴν κρημνώδη ἀκτὴν.

Εἰς τὰς ἀπελπιστικὰς κρυγὰς τοῦ πληρώματος μόνον ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης προσέτρεξεν. Ἀψηφῆσας πάντα κίνδυνον ἐπιβαίνει τῆς λέμβου του, καὶ ὄλαις δυνάμεσι κωπηλατῶν, διαφεύγει ἐπὶ τέλους τὰ ἀπειλοῦντα νὰ τὸν ἀποροφήσουν γιγαντιαία κύματα καὶ κατορθοῖ ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης νυκτὸς νὰ διασώσῃ μόνον ἑπταετῆς τι κοράσιον.

Οἱ λοιποὶ ἀπόλοντο! . . .

Ἦδη εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μπάρμπα-Μιχάλη προσετέθη καὶ τέταρτον ἄτομον, τὸ μόνον σωθὲν ἐκ τοῦ πληρώματος, ἢ μικρὰ Ἄννα.

Ἡ εὐγενὴς αὐτῆς συμπεριφορὰ καὶ τὰ πολλὰ προτερήματά της προσείλκυσαν τὴν ἀγάπην συμπάσης τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐξαρκέσῃ εἰς τὰ αὐξηθέντα ἐξόδα, ἠναγκάσθη διαδοχικῶς νὰ δανειζῆται, στηρίζων τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν μικρὸν Νικολάον, ὅτε προίοντος τοῦ χρόνου ἤθελε τὸν βοηθεῖ εἰς τὰς ἐργασίας του καὶ θὰ κατώρθου νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς πρὸς τοὺς δανειστὰς ὑποχρεώσεις του.

Ἄλλὰ μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς, ἢ λέμβος του κατεσχέθη καὶ ἡ σύζυγός του πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ καὶ τῶν δύο τέκνων της εἰργάζετο νυχθημερόν, ἐπιβοηθού-

σας πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ραπτικὴν ἐργασίαν καὶ τῆς ἀτυχοῦς Ἄννης.

Ὁ Νικόλαος βλέπων τὴν δυστυχίαν τῶν γονέων του καὶ ἵνα μὴ ἐπιβαρύνῃ ἐπὶ πλέον αὐτοὺς, ζητήσας τὴν εὐχὴν των καὶ ἀσπασθεὶς αὐτοὺς καὶ τὴν Ἄνναν ἀπῆλθεν εἰς Πειραιᾶ πρὸς εὐρεσιν πόρου ζωῆς. Ἐκεῖ δὲ κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ναύτης εἰς μέγα τριστίον πλοῖον ὅπερ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπέπλευσεν εἰς Λιβερπούλην πρὸς παραλαβὴν ἐμπορευμάτων.

Κατὰ τὸν πλοῦν, γενομένης ὁμιλίας, ὁ Νικόλαος διηγήθη εἰς τὸν πλοίαρχον τὰ τῆς διασώσεως τῆς Ἄννης, καὶ τῆς φυλακίσεως τοῦ πατρός του, γνωρίσας συνάμα εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τῆς διασωθείσης — Ἄννης Οὐόσλεϋ.

Ὁ πλοίαρχος ἀκούσας τοιοῦτον ὄνομα ἐταράχθη σφόδρα καὶ ἅμα τῷ κατάπλω του εἰς Ἀγγλίαν ἔκαμε γνωστὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Νικολάου λεχθέντα εἰς τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν τοῦ Οὐόσλεϋ, εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἐξαδέλφους τῆς Ἄννης, (καθὼς οἱ γονεῖς αὐτῆς εἶχον πνιγῆ). Ἀφίνομεν τὸν ἀναγνώστην νὰ μαντεύσῃ τὰ ἐπακολούθησαντα!

Ἡμέραν τινὰ εἰσήρχετο εἰς τὴν Μονεμβασίαν ὀρειότατον καὶ σημαιοστόλιστον Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον, χαιρετίσαν τὴν εἰσοδὸν του διὰ κανονιοβολισμῶν. Ἐκπληκτοὶ οἱ κάτοικοι ἐξήρχοντο τοῦ φρουρίου ἵνα θαυμάσωσι τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο καὶ μάθωσι τὸ αἴτιον τῶν κανονιοβολισμῶν. Μεταξὺ τῶν ἐξεληθόντων δὲν παρέλειψε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἡ δυστυχὴς Ἐλένη μετὰ τῆς Ἄννης.

Ἄλλὰ πόσον μεγαλειότερα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις αὐτῶν ὅτε εἶδον τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον Νικόλαον, ἐξερχόμενον μετὰ συνοδείας Ἀγγλῶν, τῶν συγγενῶν τῆς Ἄννης!

Ὅποια συγκινητικὴ στιγμὴ συναντήσεως!

Ἡ Ἄννα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θεοῦ της, τοῦ ἐξαδέλφου της, τῶν συγγενῶν της. Ἡ δυστυχὴς Ἐλένη πρὸ τοιοῦτου θεάματος ἔκλαιεν ὡς μικρὸν παιδίον. Ὁ Ἰωάννης ἀσπασθεὶς τὴν μητέρα του καὶ τὴν Ἄνναν προσέτρεξε νὰ ἴδῃ τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς πατέρα του καὶ ἀναγγεῖλη αὐτῷ τὴν χαρμόσυνον εἰδήσιν.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἐξῆλθε τῶν φυλακῶν, πληρωθέντων τῶν χρεῶν του, ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης, καταβεβλημένος καὶ ὠχρὸς ἐκ τῆς ἐν τῇ φυλακῇ διαμονῆς του.

Δύο ἡμέρας διέμειναν ἐν τῇ Μονεμβασίᾳ καὶ τὴν τρίτην ἐπεδιδάχοντο ἅπαντες εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ἵνα ἐλθόντες εἰς Ἀγγλίαν τελέσωσιν ἐκεῖ εὐφροσύνως τοὺς γάμους τοῦ Νικολάου

μετά τῆς Ἀννης, προσφερούσης οὕτω τῆς οἰκογενείας Οὐόσλεϋ φόρον εὐγνωμοσύνης.

Εἰς ἄκρον συγκεκινημένος ὁ Μπάρμπα-Μιχάλης καὶ δακρύων ἐκ χαρᾶς, ὡς καὶ ἡ Ἑλένη, ἀπῆρχοντο ἵνα ἀπολαύσωσιν ἤδη ἐν τῇ ξένη τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐτυχίας, οἱ τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντες, ἐν τῷ μέτῳ τῶν εὐχῶν τῶν προπεμπόντων καὶ κατευδούντων αὐτοὺς κατόικων τῆς Μονεμβασίας.

Α. Π. Καραμπέλας.

(φοιτητῆς τῆς Νομικῆς).

ΕΑΡΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ.

Ἦτο φαιδρά τοῦ ἔαρος καὶ μαγικὴ ἐσπέρα·
Περὶ ἡμᾶς ἐβλέπομεν ἀνατολὴν καὶ δύσιν,
Κ' εἰς τὸν ὀρίζοντα χρυσοῦν ἡμέριον ἀστέρα,
Μ' ἀκτίνας ἐπιστέφοντα δλόκληρον τὴν φύσιν.

Τὸν εἶδομεν κρυπτόμενον ὀπίσω τῶν συννέφων,
Ὡς ἂν ἐπόθει νὰ ἰδῇ τί ἄρα γε θὰ γίνῃ
Ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἡ γῆ, ὅταν τὸ φῶς, τὸ τρέφον
Τὸ σύμπαν καὶ ζωογονοῦν, αὐτοῦ ἀπομακρύνῃ.

Ἀλλὰ πρὶν οὗτος ἐντελῶς χαθῆ εἰς τὴν σκοτίαν,
Δειλὴ ἐκ τῶν ἀπέναντι ὄρειων, ὅπου κρύπτει
τάς καλλονάς τῆς τὰς σεμνάς, τὴν τόσον γοητείας,
Ἡ ἀργυρᾶ Πανσέληνος περιλαμπῆς προκύπτει.

Ἀνέλαμψ' ὁ αἰγιαλός, ἐγέλασε τὸ κύμα·
Ἡ φύσις, ὅλη ἀργυροῦν μανδύαν ἐνεδύθη,
Οἷστρου παλμὸς ἐνέπνευε τὰ νεαρά μας στήθη
Κ' εὐφρόσυνον εἰσήλομεν εἰς λέμβον παραχρῆμα.

Ὡ! τίς ποτε ἀναίσθητῶν νὰ μείνῃ ἠδυνήθη,
Θεώμενος περὶ αὐτὸν τὴν νύκτιον μαγεῖαν!
Ὡ ναί! οὐδεὶς τὸ κάλλος τῆς, οὐδεὶς ποτε ἠρνήθη,
ἔχων ψυχὴν ποιητικὴν καὶ εὐαίσθητον καρδίαν!

Ὁρθῶς δὲ εἶπε ποιητῆς: «ἐάν τις δὲν ἠσθάνθη,
» Ἀγάπην πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὴν γοητήσαν σελήνην,
» Πρὸς τὰ πτηνά, τὴν μουσικὴν καὶ τὰ εὐώδη ἀνθήν,
» Ἐχει καρδίαν ἐν αὐτῷ ἀναίσθητον, λιθίνην,
» Πρὸς τὴν ζωὴν βλάστησιν τελείως ὁμοιάζει
» Καὶ ἡ δημιουργία του ἐκ πλάνης ἐκπηγάζει.

Β'.

Εὐρὺς ὁ πόντος πέριξ μας καὶ σιγηλὸς ἠπλοῦτο
Κοιμώμενος εἰς δαψιλῆ τῆς Φοίβης φωταψίαν,

Σιγὰ ὑπὸ τῆς λέμβου μας τὸ κύμα πύλακοῦτο
Καὶ ἄσμα τότε ἠνώσασμεν εἰς τὴν τερπνὴν μαγεῖαν.

Οἱ φθόγγοι μας πρὸς στεναγμοὺς κιθάρας συνε-
[φώνου,
Ἄλλὰ καὶ φλοῖσθος κύματος καὶ αὖρα θαλασσίας
Τοῦ ἐμπαθοῦς μας ἄσματος ἠδέως ἐκοινωνοῦν
Κ' οἱ στίχοι ἐξεφράζοντο ἐν θείᾳ ἁρμονίᾳ.

Κατὰ μικρὸν, ἡ τηλαυγὴς, ἡ γόησσα Σελήνη
Ἀπομακρύνετ' ὠχρεῖ καὶ πρὸς τὴν δύσιν κλίνει,
Ὡς πρὸς μοιραῖαν τακτικὴν ἐνδίδουσα ἐν λύπῃ
Καὶ βαθμηδὸν κτερέχεται καὶ βαθμηδὸν ἐκλείπει.

Ὡ, πόσον κατεθλίβετο! καὶ πόσον ἡ μορφή της
Ἡ τεθλιμμένη ἔχυσεν ἐν τῇ ψυχῇ μας πόνον!
Μεταίως τῇ ἐψάλλομεν δεήσεις, ὅπως μόνον
Ἐπὶ ὀλίγον κἂν σταθῇ ἡ προσφιλεῖς πλανήτις.

Εἰς μάτην! αἱ ἐλπίδες μας ἀφίπταντο ταχέως,
Καθόσον εἰς τὴν δύσιν τῆς κατέρχετο μοιραίως·
Καὶ ἐπὶ τέλους, χαίρετε, ὦ τέκνα μου ρευδῶδη,
Μᾶς λέγει, καὶ βυθίζεται εἰς ὄρη ὀμιχλώδη.

Ἀμέσως τότε ὁ οὐρανός, ἡ Φύσις ἠλλοιώθη,
Τὰ πάντα ἠλλαξαν μορφήν ὡς ὠχρῶντες κρῖνοι
Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός τὸ σύμπαν ἐνεκρῶθη,
Ὡς ἔλειψεν ἐκεῖνη . . .

Τότε σιγῇ ἐκάλυψε τὸ πᾶν καὶ ἡρεμίᾳ
Ὁ οὐρανὸς πρὸς τὰς δυτμάς εἰσέτι ἐμειδίᾳ
Τῶν ἐμπαθῶν ἄσμάτων μας ἡ ἁρμονία μόνον
Διέκοπτε τὴν σιωπὴν μὲ τὸν γλυκύν της στόνον.

Καὶ τέλος ἀπολαύσασαι τὰ θέλητρα ἐκεῖνης
Τῆς ἐσπερίας καλλονῆς, τὸ φωστρίζον κύμα
Πικρῶς ἐχαϊρετίσαμεν καὶ μὲ βραδύ τὸ βῆμα
Τὴν ἔρημον ἀφήκαμεν νὰ κελαρύξῃ θινκ.

Ὅσακις δ' ἐνθυμούμεθα τὰ θέλητρα ἐκεῖνης
Τῆς μελιχίου καὶ φαιδρᾶς ἐσπέρας τῆς Αἰγίνης,
Τὸν οὐρανὸν προσβλέπομεν μὲ πόθον ἔρωτῶται,
Ἄν αἱ στιγμὴ τοῦ βίου μας ἐκεῖν' αἱ μειδιώται

Θὰ ἐπανέλθωσι ποτε· πλὴν, ἔχομεν ἐλπίδα
Πῶς ὁ Θεός, ἄπκξ ἰδῶν τὸν ἐνθουσιασμὸν μας
Θὰ μᾶς παράσχῃ πολλοττὴν αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα
Καὶ οὕτως ἐπραύναμεν τὸν ἀποχωρισμὸν μας.

Ρεγκίνα Π. Μενάγια

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας μόνον τὸ ὄφρασμα τῶν
ἐνδυμάτων της ἐκλέγει, οὐδεμίαν προσοχὴν δίδουσα
εἰς τὰ τοῦ σурμοῦ.

Ἄστυνόμος: — Λοιπὸν, πόσα σακκιά πατάτες
εἶπες ὅτι ἐκλεψες;

Κλέπτης: — Ἐπτά, κὺρ ἀστυνόμῃ τρία χθές καὶ
δύο σήμερα.

— Καλὰ, αὐτὰ γίνονται πέντε.

— Τὰ ἄλλα δύο θὰ τὰ πάρω ὅταν 'θῶ ἀπ' ἐδῶ

Ἄστυνόμος: — Ὁ λόρδος Δούφριν διηγείται μετ' ἀρκετῆς θυ-
μηδίας ὅτι, ὅταν ἤρχετο ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὴν πατριὸν
γῆν ἵνα νυμφευθῇ, δὲν εὑρε καμμίαν ἀμαξαν ἀναμέ-
νουςαν αὐτὸν ἐν τῷ μικρῷ ἰρλανδικῷ σταθμῷ, ὡς ἐκ
τούτου ἐμίσθωσεν ἀγοραῖον δίτροχον ἀμάξιον. Καθ'
ὁδὸν ἠρώτησε τὸν ἀμαξηλάτην ἐὰν εἴξουρε κανὲν νέον.
«Τίποτε» ἀπήντησεν ἐκεῖνος «μόνον ἡ ὠραία Καίτη
Ἀμιλτον παντρεύεται 'κεῖνον τὸν στραβὸ-Δούφριν».

Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶχον τὸ ἀξίωμα:
«Γνωθὶ σαυτόν» εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς μετεβλήθη τούτο
εἰς τό: «Γνωθὶ τὸν γείτονά σου καὶ τὰ κατ' αὐτόν».

Ἡ Λαίδυ Ἄννα Μπλουτ ἐγγονὴ τοῦ λόρδου
Βύρωνος, ὁ σύζυγός της καὶ ἡ θυγάτηρ των, ζῶσιν
εἰς τὰ πέριξ τῆς ἐρήμου τῆς Αἰγύπτου, ἐξ μίλιτα μα-
κρὰν τοῦ Καίρου. Περιεβλήθησαν τὴν Ἀραβικὴν ἐν-
δυμασίαν κατὰ τὰ ἀρχέτυπα ἔθιμα τῆς φυλῆς ἐκεῖνης
καὶ ζῶσι βίον ἀπλοῦστατον.

Εἰς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα τῆς Μεγάλῃς Βρε-
τανίας φοιτῶσι 3,000,000 περίπου μαθηταί.

Ἡ κυρία Α: «Καὶ τί γίνεται ὁ δόκτωρ Κ', ὁ
μέγας ἐπιστήμων, ὅστις συνέγραψε τὸ βιβλίον περὶ
τοῦ «Πῶς νὰ ζῶμεν διὰ παντός».

Ἡ κυρία Β: «Ὡ, ἀπέθανε πρὸ τινῶν ἡμερῶν».

Τινὲς ἄνθρωποι, λέγει παρατηρητῆς τις, εἶνε
τόσον οἰκονόμοι, ὥστε μὲ ἐν μανδύῳ δύνανται νὰ
περάσουν δύο συνάχεια, καὶ ἀκόμη τὸ φυλάττουν διὰ
καμμίαν συγγενικὴν κηδεῖαν.

Ἐν Γερμανίᾳ, ἐκάστη ὑπηρετρία διατηρεῖ μι-
κρὸν βιβλιάριον, εἰς τὸ ὅποσον ἡ οἰκοδόμοισα εἶνε ὑπο-
χρεωμένη νὰ κολλᾷ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τριακοντά-
λεπτον γραμματόσημον ἀγοραζόμενον ἀπὸ τὴν κυ-
βέρνησιν. Ἐὰν ἡ κόρη ἀσθενήσῃ τότε ἐξαργυροῦνται
τόσα γραμματόσημα, ὅσα ἀκούσῃ πρὸς συντήρησίν
της· ὅταν δὲ αὐτὴ φθάσῃ τὸ γῆρας τότε ἡ κυβέρνη-
σις πληρώνει τὴν ἀξίαν τῶν ἀπομεινάντων γραμμα-
τοσήμων καὶ οὕτω πως σχηματίζεται ἀνεπαισθήτως
μικρὸν κεφάλαιον. Τὸ σχέδιον τοῦτο εἶνε αὐτοῦ τοῦ
αὐτοκράτορος, ἐφαρμόζεται δὲ ἀπὸ τριετίας ἤδη.

Νέος τις, πρὸ μικροῦ νυμφευθείς, μὴ γνωρίζων
δὲ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ χρηματικῶς τὸν στεφανώ-
σαντα αὐτὸν ἱερεῖα τῷ εἶπεν ἐγγχειρίζων αὐτῷ μικρὸν
δῶρον:

«Ἐλπίζω ἄλλοτε νὰ σᾶς εὐχαριστήσω περισσό-
τερον».

Λέγεται ὅτι οἱ μεγάλοι ρήτορες δὲν εἶνε ὑπο-
κείμενοι εἰς τὴν παραφροσύνην ὅσον οἱ κοινοὶ ἄνθρω-
ποι. Πολὺ φυσικὸν τοῦτο, διότι ἐκεῖνοι οἵτινες κά-
θηνται καὶ τοὺς ἀκούουσιν εἶνε οἱ μόνον ἐλεγχόμενοι
ὡς μωροί.

Ἀναλφάβητος.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Τῆς ΕΤΡΥΓΔΙΚῆς . . .

(ἓνας ξενητεμμένος)

Μέσ' εἰς τὴν κραυγὴν τῆς ζωῆς, ἀγάπη μ', ἂν ἐρρίφθην
ἂν ἔρωσ ἀνοικὸς ἐκεῖ μ' ἐκράτει ἀγνωμόνως·
ἂν ὡς ἀγνώμων καὶ ἐγὼ πολὺ σκληρῶς ἠμοίφθην,
πλὴν δὲν ἐξήλειψ' ἀπ' ἐμοῦ πᾶν αἴσθημα ὁ χρόνος.

Δὲν εἶν' ἀγάπη τῆς καρδιάς, ὄχι, δὲν εἶν' ἀγάπη
ἐκεῖνη, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀρπάζει τὴν καρδίαν μας.
Εἶν' αἴσθημα παροδικὸ π' ἀπ' τὴν καρδίαν ἐκλάπη,
μὰ σβύνει ὑστερα μὲ μιᾶς μέσα σὲ δρῶ φιλιὰ μας.

Τέτοια ἀγάπη ἂν ἔνοιωσα, ἀγάπη μου, μακριὰ σου
ἂν μιὰ στιγμὴ ἐχάρισα ἔς ἐκεῖνη δρῶ φιλιὰ μου.
Ἄχ! μὴ μὲ συνερίζεσαι, μὴ παίρνῃς τὴν καρδίαν σου·
ἂν ἔδωσα ἔς αὐτὴν φιλιὰ, Σὺ ἔχεις τὴν καρδίαν μου.

Ἄχ! ἂν τὰ χρόνια, ἀγάπη μου, τὴ λήθη μᾶς ποτίσαν,
ἂν ὁ χειμῶνας πλάκωσε μέσ' εἰς τὴ θερμὴν καρδίαν μας,
ἂν ἀγκάθια φύτρωσαν, ὅπου λουλούδια ἀνθίσαν
δὲν θὰ λησμονηθοῦν αὐτὰ μὲ δρῶ θερμὰ φιλιὰ μας;

Ἄχ! μὲ τί λόγια, ἀγάπη μου, συγγνώμην νὰ ζητήσω;
Πῶς τὴν καρδίαν σου, ὅπως πρὶν, νὰ κάμω ἰδική μου;
Ἄχ! μ' ἕνα σου χαμόγελο δός μου ζωὴν νὰ ζήσω
καὶ νὰ εὐτυχῆσω, ὅπως πρὶν, νὰ σε καλῶ: Κικὴ μου!

Ἀλεξάνδρεια

Μπιξέκος.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Πάλιν ὁ κ. Δεφουά.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ κ. Δεφουά, ὡς πρῶ-
κτορος τῶν γάμων, εἶναι πολὺ ἀπλου-
στερα ἐν Παρισίοις ἢ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Γνωρίζει, διὰ τῶν ἐμπιστῶν του, τὰς
σχέσεις τῆς γυναικὸς ἢν πρόκειται νὰ πε-
ρικαλύψῃ διὰ τῆς γαμπλίου δθόνος γνω-
ρίζει τὰς προκειμένους αὐτῆς χῶ-
ρας, ὡς λέγει ἡ γεωγραφία, τὰς αἰθού-
ρας ἃς συχνάζει, τὰς ἐσπερίδας εἰς ἃς
χορεύει· ἀρα δύναται νὰ χρησιμεύῃ πρὸς
τὸν ὑποψήφιον, ὡς πλοηγὸς εἰς Ὁκεα-
νὸν οὗ γνωρίζει καλῶς τὰ παράλια.

Πολλάκις γίνονται προτάσεις εἰς τὴν
οἰκογένειαν τῆς ἐποφθαλμιωμένης κόρης.
Ἐὰν γείνωσι παραδεκταί, ὑπάρχει μέσον
φυσικώτατον πρὸς κατόρθωσιν τῆς πρῶ-
της συναντήσεως.

Ἐνοικιάζουν εἰς τὸ θέατρον δύο πα-
ραπλεύρως κείμενα θεωρεῖα, ἢ καλλι-
τερον ἐνοικιάζουσι τὸ αὐτὸ θεωρεῖον ἐξ

ήμισείας (αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τοὺς Παρισίους).

Εἶναι σιωπηρῶς συμπεφωνημένον ἐκατέρωθεν νὰ εὐρεθῶσι κατὰ τύχην εἰς τὸ αὐτὸ θεωρεῖον.

Παρατηροῦσιν, ἐξετάζουσιν ἀλλήλους, συνομιλοῦσι μάλιστα, καὶ ἂν συμφωνήσουν ἐπαναλαμβάνουν τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησιν.

Ἐν ἐναντία περιπτώσει ὁ κύριος τρέχει πρὸς θύραν ἄλλης προικδς, καὶ ἡ νεανίς πρὸς εὐρεσιν ἄλλου συζύγου.

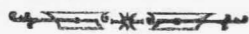
Ἐπὶ εἴκοσι γάμων γινομένων ἐν Παρισίοις, οἱ πέντε τοῦλάχιστον γίνονται διὰ τοῦ πράκτορος τῶν συνοικεσιῶν

Καὶ πρέπει μάλιστα νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ γάμοι οὗτοι εἶναι βεβαιότεροι καὶ στερεώτεροι τῶν τῆς αὐτῆς φύσεως γάμων, ἢτοι τῶν χάριν τοῦ χοήματος γάμων, οἵτινες συντελοῦνται τῇ παρεμβάσει φίλων ἢ γνωρίμων.

Οἱ φίλοι ἐκεῖνοι πιθανὸν νὰ ἔχωσι συμφέρον νὰ ἀποκρύψωσι τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ ἐν τῶν δύο μερῶν, πιθανὸν νὰ ἐνεργήσωσι μετ' ἐλαφρότητος· τούναντίον ὁ πρᾶκτωρ θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴν φήμην του, καὶ ἐπὶ πλεόν, ἔχει βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ πράγματος.

Ἄρχ-υλιστής

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

ΕΛΑ!...

(ἀπάντησις)

Μοῦ γράφεις ὅτι νοσταλγεῖς μακρὰν ξηνητεμένην, καὶ ὅτι ἐπεθύμησες τοῦ τόπου μας τὰ κάλλη, τῆς πράσινης κοιλάδος τοῦ, τῆ γῆ τῆ μωρωμένη. Καὶ θέλεις σὰν πουλι γοργὰ νὰ πέταγες ὄω πάλι.

✱

«ὦ! Ναι, φιλότατη, ἔλα ὄω ἔστὰ κάλλη τὰ περίσσια, ἔστὰ ῥόδα τὰ δροσάλουστα τὰ μοσχουρισμένα, αὐτοῦ μονάχα πένθημα θὰ βλέπης κυπαρίσσια, χωρὶς νὰ ἔχουνε χαρὰ καὶ θέλητρο κανένα!

✱

«Ἐλα, νὰ πᾶμε ἔτὸ μικρὸ τῆς ἐξοχῆς σπιτάκι· Κάτω, ἔτῶν δένδρων τὴν σκιά ἔτῆν μυρουδιά τοῦ κρίνου, Νὰ σὲ κοιμάη θαλασσινὸ ὄρατο ἀγεράκι, Καὶ τὸ γλυκὸ κελάδημα τοῦ κότσιφα, τοῦ σπίνου.

✱

«Ἐλα νὰ εἴμεθα μαζὺ, νὰ σ' ἔχω συντροφιά μου. Νὰ τρέχουμε χαρούμεναις πάνω ἔς τὴν ἀμμουδιά; Ἄχ! Ἐλα δῶ, φιλότατη μου, πάλι ἔστῆν ἀγκαλιά μου, Γιατί πολὺ σὲ πόνεσε ἡ δόλια μου καρδιά!!!

Ἐν Πύργῳ 1893

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥΔΑ ΔΙΟΥΡΔΗ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Καὶ ἐν τῷ γοργῷ στροβιλισμῷ, ἠδέως ξανθὸς πλόκαμος ἀτίθασσος, τὴν παρειάν μου ἐφίλει, καὶ μεθυστικὴ τῆς κόρης τῆς ἀπόπνοια, εἰς ὄνειρώδη κόσμον ἔρωτος, ἔξαλλον, μεμηθυκότα με ἐβύθιζε. Ἐρρίγει ἡ παρθένος ὑπὸ τῆς πνοῆς μου τὸ ἐρωτικὸν ἐκεῖνο φίλημα, ὑπὸ τὴν σιγηλὴν τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκμηστύρευσιν, καὶ ἦδη ἀδρανῆς ἡ χεὶρ τῆς ἔκειτο ἐν τῇ ἐμῇ, καὶ ἡ ξανθὴ τῆς κεφαλῆ, ἠρέμα, ἀπαλῆ, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους μου.

✱

— «ὦ! Ἰνδαλμα τοῦ ὄνειρώδους ἔρωτός μου, σὺ, ὃ φίλη τῆς καρδίας μου, καὶ τῶν ὄνειρων μου ἡ μειδιώσα ἡ περικαλλῆς εἰκὼν... ὦ! ἄφες με ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου νὰ ἀντλήσω τὴν ζωὴν, τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἔνθεος νὰ σὲ λατρεύω, νὰ σὲ ἀγαπῶ. ὦ! ἄφες με...» τῇ ἔλεγον.

Καὶ ἔκλινεν ἐκεῖνη σιγηλὴ τὴν κεφαλὴν, τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς ἐπαφίνουσα εἰς τὰ θερμὰ τοῦ ἔρωτος φιλήματα, καὶ τὴν ἑτέραν ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ἐν ᾧ μειδίαμα γλυκὺ, ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Καὶ εἴμεθα βεβυθισμένοι ἐν μελαγχολικῷ ἡμίφωτι, ἐντὸς θαλάμου, ἐν ᾧ ἔξωθεν ἠκούοντο τῆς μουσικῆς οἱ ἦχοι καὶ οἱ στροβιλισμοὶ τῶν χορευτῶν. Καὶ μίαν βλέμματος ἀκτὴς τῆς συμπαθοῦς οὐρανοβάμονος Ἀρτέμιδος, διὰ τοῦ ἡμιηνεφωμένου παραθύρου, τρομώδης ἐπιπτεν ἐντὸς, ὡσεὶ τοῦ ἔρωτός μου μάρτυς ἄφρονος, καὶ τῆς λατρείας μου σεπτὴ προστάτρια... Ἐσθένυντο οἱ λόγοι εἰς τὰ χεῖλη μου... Καὶ ἦλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν, ὡσεὶ πνοὴ ἔρωτιᾶδος αὐρας τῶν χειλέων μου ἐξήρχοντο, καὶ ἔρριπτον τῆς κόρης τὴν ψυχὴν, εἰς ἠδὺ, γλυκειὰς ὀπτασίας, ὄραμα.

— «Ἐκεῖ μοι εἶπε, τέλος καὶ ἐδείκνυεν ἐξώστου θύραν. Καὶ ἐξήλθομεν ἀμφότεροι σιωπηλοί.

Ἡ νύξ ἐξηπλοῦτο θεσπεσία: ἄνω οὐρανὸς γλυκὺς ὑπὸ τῶν σαφειρίνων του καθηλωμένος ἦλων, καὶ σελήνη μαγικὴ ἀκτίνας ἔρριπτεν ὠχρὰς: Σιγὴ ἠπλοῦτο ἐν ταῖς ὑπερμεσονυκτικαῖς ἐκείναις ὥραις, καὶ μόνον ἡ φωνὴ ἀλέκτορος διέκοπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν σιωπὴν.

Ἐθώπευεν ἀκτὴς μίαν τὴν ξανθὴν τῆς κόρης κεφαλὴν, ὡσεὶ διὰ δῆμα περὶ αὐτὴν ἀποτε-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἐκδίκησὶς του.

«Ὅτε ὁ διάσημος ποιητὴς Σχέφφελ διέμενε ἐν Ἰταλίᾳ χάριν τῆς υγείας του, ἔλαβεν πρᾶκτινος φίλου του ἐκ Γερμανίας μίαν ἐπιστολὴν ἄνευ γραμματσοῦ περιέχουσαν τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Εἶμαι ἐξαίρετα εἰς τὴν υγείαν. Διατελῶ κλπ.» θυμωθεὶς ὁ ποιητὴς διότι ἠνγκάσθη νὰ πληρώσῃ διπλὰ ταχυδρομικὰ τέλη διέταξε καὶ τοῦ ἔφερον ὑπερμεγέθη λίθον ὃν ἔθηκεν ἐπιμελῶς ἐντὸς κιβωτίου καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν ἐν λόγῳ φίλον του χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸν ναῦλον. Ὁ τελευταῖος οὗτος ὑποθέτων ὅτι τὸ κιβώτιον περιεῖχε τι μεγάλῃς ἀξίας ἐπλήρωσε προθύμως τὰ μεταφορικὰ καὶ ἠνοιξε τοῦτο. Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ ἐκπληξίς του ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ λίθου. Ἐπὶ μιᾶς γωνίας αὐτοῦ ἦτο προσκεκολλημένον μικρὸν χαρτίον μὲ τὰς ἐξῆς λέξεις: «Ἄμα ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ ἔμαθον περὶ τοῦ ἐξαίρετου τῆς υγείας σου ἡ καρδία μου ἀπηλλάγη τοῦ παρόντος βάρους.»

Ἐκπλήττουσα τὸν διδάσκαλον.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται περὶ τοῦ ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείας γερουσιαστοῦ Βέντερ: «Ὅτι οὗτος εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν ἐξετέλει χρῆν διδασκαλοῦ ἐν τινι σχολείῳ, μεταξὺ τῶν ἄλλων μαθητῶν εἶχε καὶ μίαν κόρην ὠραίαν ἀλλ' ὀλίγον ζωηρὰν, ἡλικίας κατὰ τι μικροτέρως τῆς ἡλικίας του. Αἱ συχναὶ διακοπὴ ἐκ τῶν ἡχηρῶν γελῶτων τῆς εἶχον φέρει εἰς στενοχωρίαν τὸν νεαρὸν διδάσκαλον. Ἐπλησίαζεν ἡ δύσις τῆς ἡμέρας, ὅτε ἡ ὑπομονὴ τοῦ κατακόπου διδασκαλοῦ ἐξηντλήθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ τῇ δώσῃ ἐν μάθημα διὰ λεπτῆς ράβδου εἰς τὴν χεῖρα. Οὕτω, πλησίασας αὐτὴν μὲ τὴν ράβδον.

«Μαρίκα» εἶπε «δός μου τὴν χεῖρά σου.»

Ἐκεῖνη ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ζωηρὸν ἐρύθημα διεγράφη εἰς τὰς πρειὰς τῆς.

«Μαρίκα, σοῦ εἶπα, δός μου τὴν χεῖρά σου» ἐπανέλαθεν ὁ διδάσκαλος.

Τότε ἡ μαθήτρια ἀνεγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετήρησε:

«Κύριε Βέντερ, τοῦτο θέλει σκέψιν. Ἄλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμετε τσιαούτην πρότασιν ἐνώπιον τῶν μαθητῶν. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐρωτήσητε πρῶτον τὸν πατέρα μου.»

λοῦσα: Καὶ ὕψωσεν ἐκεῖνη πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡσεὶ ἐπικαλουμένη αὐτὸν μάρτυρα τοῦ ἔρωτος ὃν πρὸ μικροῦ ἀκόμη ὤμοσεν, ἐκεῖνου ὃν ἐδέχθη παρ' ἐμοῦ.

... Καὶ ἀπαλῆ ἡ χεὶρ τῆς, φρίσσουσα, ἐκράτει τὴν ἐμὴν: Καὶ δῶα τῇ ἐψιθύριζον λέξεις «σὲ ἀγαπῶ».

✱

ὦ ὄναρ τῆς ζωῆς γλυκὺ, ὃ σὺ παρθένος, τὸ ἠδύτερον τῶν ἰνδαλμάτων τῆς ζωῆς, καὶ περὶ ἣν αἰ τῆς ψυχῆς μας πᾶσαι περιστρέφονται γλυκεῖαι συναίσθησεις. ὦ! ἐὰν τὸ ἄνθος τοῦ ἄγρου μαραινέται, ἐὰν τὸ ῥόδον τὸ ἄγνον φυλλοροῖ ὑπὸ ἀγρίαν τοῦ βορρᾶ πνοῆν, ἂν τῆς Ἡοῦς οἱ ῥόδινοι χρωματισμοί, ὑπὸ τοῦ Φοῖβου τὴν χρυσῆν ἀνταύγειαν ἐξαφνίζονται, ὦ! διατὶ κἂν σὺ, μ' αἰώνιον νὰ μὴ ἐμμένῃς τὸ γλυκὺ μειδίαμα, ὦ! διατὶ νὰ ἐξαλείφῃται καὶ ἀπὸ σοῦ ἡ τοῦ ἀγρίου ἄνθους χάρις, ἡ τῶν ῥόδων μαγικὴ ἀγνότης, καὶ διατὶ καὶ σοῦ τὸ κάλλος νὰ ἐξαφνίζῃ, φεῦ! οὐχὶ χρυσάκτιν Φοῖβος, ἀλλ' ἡ παγερὰ τοῦ χρόνου χεῖρ, ὁ ἀγριος βορρᾶς αὐτοῦ;

Τὸ ξανθὸν στέμμα, ὅπερ στέφει σήμερον, τὸ ἄγνον παρθενικὸν σου μέτωπον, θέλει λευκάνει ἀπηνῆς ὁ χρόνος, καὶ τὸ χνοῶδες ἀπκλὸν τῶν παρεῶν σου θέλει ἐξαλείψει, φεῦ! τοῦ χρόνου ἡ ἀμειλικτος ῥυτίς.

Πλὴν διατὶ εἰς μέλλον ν' ἀτενίζω σήμερον ἀνίλων; Καὶ διατὶ ἀπὸ θερμῆς ἐρωτικῆς ἀγκάλης καὶ ἀγνοῦ παρθενικοῦ φιλήματος, εἰς παγερὸν νὰ ῥίπτωμαι δυσόνειρον σκεπτικισμόν;

ὦ! ἀνακόπτω πάντα λογισμόν, πρὸ τοῦ παρθενικοῦ σου μειδίαματος, καὶ ἀφροντὶς ἀφίεμαι εὐδαίμων, ὀλιβιος, εἰς ἐν σου φίλημα, φίλημα γλυκὺ, ὃ κόρη πολυφίλητος.

Ἄνδρες Μοσχονᾶς

ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΟΣ

ΕΙΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣΑΝ ΚΟΡΗΝ

Ἡ ὀκίη Σου ἡ ἀρρώστιξ, καστανὴ μου, θὰ περάσῃ... Μὰ ὁ πόνος τῆς καρδίας μου, ἐρωμένη μου χρυσῆ, Δὲν περνάει... γιὰτὶ τότε ἡ καρδιά μου θὰ γελάσῃ Ὅταν σὺ μὲ ἀγαπήσῃς... Μὰ ἀγαπᾶς ποτε ἐσὺ;

ΝΙΚΟΣ Κ...

Λέγεται ὅτι οἱ ἐπακολουθήσαντες γέλωτες τῶν μαθητῶν ἀπεθάρρουναν τὸν μέλλοντα γε-
ρουσιαστήν, διότι οὐδέποτε ἐβεβαιώθη ἂν ἕκα-
με τοιαύτην πρότασιν εἰς τὸν πατέρα της.

Ἄξιοθαύμαστος ἦχώ.

Ἐν τινι ἐσπερίδι ἐν Παρισίοις, γενομένου λόγου περὶ ἠχοῦς, κυρία τις ἐκ τῶν κεκλημέ-
νως ἀπεφάνητο ὅτι εἶχε παραστῆ μάρτυς μιᾶς
ἥτις ἐπανελάμβανε τὰς λέξεις δεκάκις.

— Μπᾶ! αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, ἀνέκραξε
μαρκήσιός τις· ἐγὼ ἔχω ἦχώ εἰς τὸ δάσος
μου, ἥτις ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις τριάντα
φοράς.

— Ἀδύνατον! ἀπήντησαν πάντες ἐν χορῶ.

— Ἄν θέλετε δύνασθε νὰ πεισθῆτε.

— Πολὺ καλὰ· αὐριον θὰ ἔλθωμε ν' ἀκού-
σωμεν.

— Σὰς περιμένω ἄνευ ἀναβολῆς· καὶ οὕτω
εἰπὼν ὁ μαρκήσιος ἀπῆλθε γαυριῶν. Φθάσας
εἰς τὴν οἰκίαν του προσεκάλεσε γέροντά τινα
ὕπρητόν του ὀνόματι Σανχώ.

— Γνωρίζεις ὅλα τὰ εἶδη τῶν παιγνιδίων,
φίλε μου, τῶ εἶπε· θὰ δυνηθῆς τώρα νὰ παίξεις
τὸ τῆς ἠχοῦς.

— Μάλιστα κύριε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φω-
νάξετε χὸ, χὸ! καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐπαναλάβω.

— Πολὺ καλὰ· αὐριον λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα
θὰ ὑπάγῃς καὶ θὰ περιμένῃς εἰς ἐκεῖνα τὰ
δένδρα ὀπισθεν τῆς λίμνης καὶ θὰ ἐπαναλαμ-
βάνῃς τριάντα φοράς ὅ, τι ἀκούεις· νὰ προσέ-
χῃς ὅμως νὰ χαμηλώῃς ὀλίγον κατ' ὀλίγον
τὴν φωνήν σου καὶ νὰ μὴ λησμονῆς τὰς
λέξεις!

Τὴν ἐπομένην ἦλθον οἱ φίλοι τοῦ μαρκησίου·
ὁ Σανχώ ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Τώρα κυρίαί καὶ κύριοι, αἱ ἀμφιβολίαί
σας θὰ ἀρθῶσιν ἐντὸς ὀλίγου, εἶπεν ὁ μαρκή-
σιος· κυρίαί, ἐμπρὸς δοκιμάσατε πρώτην.

— Ὅχι· εὐχαριστῶ, μαρκήσιε· ἡ φωνή σας
εἶνε ἐντονωτέρα καὶ σεῖς πρέπει νὰ δοκιμάσετε.

Τότε ὁ Μαρκήσιος ἀναπνεύσας βαθέως ἐ-
κραύγασε:

«Ἐ, σὺ· αὐτοῦ εἶσαι;»

Εἰς τοῦτο ἡ ἦχώ ἀπήντησε:

«Μάλιστα, κύριε· ἐδῶ εἶμαι καὶ περιμένω
δὲν ὄρες! (Ἀὐλαίκα.)

(Ἐκ Πατρῶν)

Γ. Π.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Νὰ μ' ἀγαπήσῃ κόρη ἂν βρεθῆ
Θέλω νὰ ἦνε τέρας δίχως χάρη
Ὁ Χάρος νὰ τὴν ὄῃ νὰ συχαθῆ
Ποτὲ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τὴν πάρῃ!

Ν. Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ πρῶτό μου—κατάσπρο ὅσῃν τὸ γάλα,
Τὸ δεύτερο—κοκκινωπὸ ὅσῃν τὸ κρασί
Τὸ ὄλον μου—(Δὲν θὰ ἔχεις νοῦ μὴ σάλλα,
ἂν δὲν τὸ βρῆς)—Νὰ μὴ τὸ πάρῃς γιὰ νησί.

Α. Γ. Κωνσταντινίδης

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰ-
νίγματος.

Μόνν—Μονή.

Ὁρθὴν λύσιν ἀπέστειλαν ἡ δεσποινίς —
Φήμη καὶ οἱ κ. κ. Λυμπ. Θ. Κωστόπουλος
(Ναύπλιον), Γεώργ. Παπ. (Λάρισα) καὶ Ἀν-
τώνιος Ἀνώνυμος (Αἴγιον)· ἡ δὲ δεσποινίς
Ἀπελπίς μᾶς ἀπέστειλε τὴν ἐξῆς ἔμμετρον
λύσιν:

Ὅπου τὸ φῶς τ' ἀκοίμητο
Τὸν κόσμον δὲν θαμβώνει
(Ἐν τῇ μονῇ) θ' ἀποσυρθῶ
Καὶ θάμαι μόννη, μόννη!

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Ἄλ. ΣΑΡΔ. Καλάβρ. Συνοδ. Ἐλήφθη—ΔΕΣΠ. . . Ἡ
πρὸς τὰ δεξιὰ θέσις ἐν περιπάτῳ εἶναι τιμητικὴ με-
ταξὺ δύο ἀνδρῶν· ἡ κυρία βαδίζει πάντοτε ἀριστερᾶ
τοῦ κυρίου, ἐκτὸς ἂν ὁ κύριος εἶναι ἀξιωματικὸς ὅτε
οὗτος λαμβάνει τὴν πρὸς ἀριστερὰ θέσιν ἵνα μὴ διὰ
τοῦ ξίφους του ἐμποδίσῃ τὴν κυρίαν. Ἐν τῇ ἀμάξῃ
αἱ κυρίαί καὶ τὰ ἔξοχα πρόσωπα κάθονται πρὸς τὸ
δεξιὸν μέρος καὶ ἐν ταῖς ὀπισθεν θέσεσι τῆς ἀμάξης·
ὁ πατὴρ προτιμᾷται τῆς ἀγάμου κόρης του —ΥΠΙΑΔ-
ΛΗΛΩ. Δὲν σοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ παραιτηθῆς,
διότι δὲν ὑπηρετεῖς τὸν μὴ φίλον σου ὑπουργόν, ἀλλὰ
τὴν πατρίδα σου· εἶναι γελοῖον τὸ νὰ λέγῃς ὅτι κατέ-
χεις θέσιν ἐμπιστοσύνης, ἀφοῦ τοιαύτη δὲ ν π ρ έ π ε ι
νὰ θεωρῆται οὐδὲ ἡ τοῦ νομάρχου, ἀλλὰ μόνον ἡ
τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ ὑπουργοῦ, ἥτις ἄλ-
λως τε δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου προὔπο-
λογισμοῦ. Δ. Κ. Πολὺ πιθανόν τὸ τ σ ι μ π ο ὕ σ ι νὰ
γίνεται ἀπὸ τὸ: ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. — ΗΘΟΠΟΙΩ: Π.
Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μόνον δις παρεστάθη ἡ «Φαῦ-
στα»· οἱ Ἀλεξανδρείαν, δὲν παρασύρονται ἀπὸ τὰς
κρίσεις τῶν ἐφημερίδων, Ὁ «Γεν. Γραμματεὺς» παρι-
στάθη ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὸ Ρουσφετολόγι. —Δ. Κ. ἄ ἱ-
ρ ο ν. Τὸ φύλλον σου ἀποστέλλεται εἰς Ἀλεξ. Τὸ
λαμβάνεις· σοῦ ἔστειλα ἐπιστολήν διὰ Δ. Π.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΜΙΛΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Ἡ ἡμερίς τοῦ ὀμίλου τῶν Φιλατέχνων ἡ
δοθησομένη ὑπὸ τοῦ κ. Meignal, ἀνεβλήθη διὰ
τὴν προσεχῆ Κυριακήν.